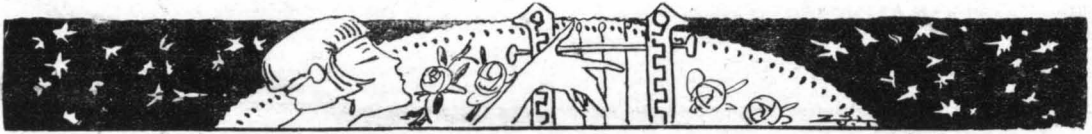

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΣΑΒΟΝΑΡΟΛΕ

"Ένα ενδιαφέρον πρόσωπο τής μεσαιωνικής Ιταλίας. Η διαφθορά τής Παπικής εκκλησίας. Ένας Πάπας με δέκα ξη παιδιά!.. Ο φεβερές Λαυρέντιος τών Μεδίκων. Φραγκισκανοί και Δομινικανοί. Η δοκιμασία τής πυράς. Η άστασία τού λαού τής Φλωρεντίας. —Στη φωτιά ό ψευδοπροφήτης!». Τό μαρτύριο τού Σαβοναρόλε κλπ. κλπ.

Ο Ιερώνυμος Σαβοναρόλε εινε ένα από τά πιο ενδιαφέροντα πρόσωπα τής μεσαιωνικής Ιταλίας. Ήταν μοναχός, τού τάγματος τών Δομινικανών και τόν έκαμαν ζωντανό. Τό γιατί θά τό ίδουμε παρακάτω.

Όταν ό Ιερώνυμος Σαβοναρόλε άρρησε τήν έρημιά όπου έμενε και κατέβηκε στήν Φλωρεντία, ή καθολική εκκλησία ήταν βυθισμένη στή μεγαλύτερη διαφθορά. Ο Ιδιος ό Πάπας Ιννοκέντιος ό 8ος ειχε... δέκα ξη παιδιά, και γι' αυτό τόν επινόμαζαν ειρωνικά κτάρα τού λαού τού ! Ο Σαβοναρόλε άρχισε λουπόν νά κηρύττει και νά επιτίθεται με τό δριμύτερο τρόπο εναντίον αυτής τής διαφθοράς.

Ο λαός δέχτηκε μ' ένθουσιασμό τό κήρυγμά του. Οι δρόμοι από τούς όποιους θά περνούσε, πηγαίνοντας και γυρίζοντας από τό παρεκκλήσιον, ήταν πάντοτε πλημμυρισμένοι από κόσμο, κι' όλοι έτρεχαν νά άσπασθούν τήν άκρη τού ράσου του : Τόν θεωρούσαν άγιον άνθρωπο...

Τήν εποχή εκείνη ηγεμόν τής Φλωρεντίας ήταν ό Λαυρέντιος τών Μεδίκων, ό Μεγαλοπρεπής. Η διαφθορά τής Αύλης του δεν άρχισε νά έπισύρη τήν όργη τού Σαβοναρόλε κ. τ' ό μοναχός άρχισε νά μιλά εναντίον τού άνομιού, σέ τρόπο πού ό Λαυρέντιος αναγκάσθηκε νά τόν ειδοποιήση ότι έπρεπε νά μετριάση τή γλώσσα του, άν δεν ήθελε νά έξορισθί. Μά ό Σαβοναρόλε δεν ελογάριαζε τίποτα. Έξεφώνησε έναν κινουόμιο λόγο εναντίον τής Αύλης τού Λαυρεντίου τών Μεδίκων και στό τέλος προφώητησε ότι ό ηγεμόν θά πέθαινε πολύ σύντομα.

Και πράγματι, έπειτα από λίγον καιρό Λαυρέντιος ό Μεγαλοπρεπής έπεσε βαρεια ίρρωστος. Έμπρός στόν κίνδυνο τού θανάτου έστειλε μετανομημένος νά φρονέξουν τό μοναχό. Αυτός έστρεψε άμέσως και ύποσχέθηκε στόν ηγεμόνα ότι θά παρακαλώσε τό Θεό νά τόν συγχωρήση, άλλα με τρεις όρους :

— Ο πρώτος όρος, ειπε, εινε νά έχης άσάλευτη πίστη στό Θεό.

— Τήν έχω, πάτερ μου, άπάντησεν εκείνος.

— Ο δεύτερος, ειπε ό μοναχός, εινε νά δώσης στούς πτωχούς τή μισή σου περιουσία.

— Πολύ καλά, άπάντησεν ό Λαυρέντιος, άφού εσκόφθηκε λίγη ώρα.

— Και ό τρίτος εινε νά δώσης στή Φλωρεντία τήν έλευθερία της.

— Α ! αυτό όχι, ειπε ό ετοιμοθάνατος, προτιμώ νά πεθάνω.

Έγώρισε τότε από τήν άλλη μεριά, και δεν έβγαλε πειά λέξη από τό στόμα του: Έπειτα από λίγη ώρα ξεχώρησε.

Από τότε ή δύναμη τού Σαβοναρόλε έμεγάλωσε φοβερά. Ο λαός τόν έλάτρευε, ήταν έτοιμος νά κáμη ότι του έπρόστατε εκείνος, όταν τόν πάλαι πρόνο άνέβηκε Άλέξανδρος ό 8ος. Δεν πέρασε ούτε ένα χρόνος και ή διαφθορά τού νέου αυτού Πάπα έγινε αληθινό σκάνδαλο. Ο Σαβοναρόλε δεν έδίστασε πάλι. Άρχισε ένα φοβερό πόλεμο κατά τού Πάπα Άλέξανδρου.

Ο Πάπας τόν εκήρυξεν αιρετικό, άλλ' ό λαός δεν έπηρεάσθηκε απ' αυτό. Και ό Δομινικανός εξακολούθησε τόν άγώνα του με περισσότερο ζήλο και με περισσότερο φανατισμό. Έκείνη τήν εποχή πειά ό Σαβοναρόλε ήταν γιά τή Φλωρεντία όχι πειά ένας άνθρωπος, άλλ' ένας μεσσίας, ένας ήμίθεος ! Όλοι έπίστανον ότι έβλεπε στον ύπνο του θεϊκές ότασεις, ότι ό θεός του έλεγε και δσα έπρόκειτο νά συμβούν, ότι μπορούσε νά κáμη θαύματα. Και ό Πάπας Άλέξανδρος πολύ γόηγορα κατάλαβε πώς ειχε νά κáμη με πολύ έπικίνδυνο αντίπαλο.

Τότε όμως παρουσιάσθηκε ένα; άνθρωπος, ό όποιος επρόκειτο νά σπρώξει τό Σαβοναρόλε τόν άδελφο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν επίσης μοναχός, τού τάγματος τών Φραγκισκανών, πιστός όπαδός τής παπικής άθεότητας, πού θεωρούσε τόν Σαβοναρόλε άληθινά σαν έναν αιρετικό, άνθρωπο τού διαβόλου. Ο πάτερ - Φραγκίσκος - Έτσι λε-

γότανε — έπήρε τήν άδεια από τόν Πάπα νά πάη στή Φλωρεντία. Και μόλις έφθασε εκεί, άρχισε νά κατηγορή στόν κόσμο τό Σαβοναρόλε.

— Ο Θεός άναγνωρίζει τούς ανθρώπους του, έλεγε. Λέγομαι νά άνεβώ στήν ίδια φωτιά μ' αυτόν τόν αιρετικό. Για νά ίδητε ότι ή φλόγη θά τόν κάμουν μαύρο κάρβουνο τόν άνθρωπο αυτόν τού σατανά !

Ο μοναχός αυτός ήταν τόσο φανατισμένος, ώστε επροτιμούσε πράγματι νά καή ζωντανός έπάνω στήν φωτιά, παίρνοντας μαζί του και τόν Σαβοναρόλε, γιά τόν όποιο έπίστευε σοβαράς πώς έστρωχε χιλιάδες ψυχές στό βάραθρο τής άπολείας ! Ο Σαβοναρόλε όμως, ό όποιος άλλωστε δεν ήταν καθόλου υπεύθυνος γιά δσα τέρατα και σημεία διέδιδαν γι' αυτόν ό όπαδός του, δεν ήταν διατεθειμένος νά καή, γιατί δεν ήταν καθόλου βέβαιος άν ό Θεός θά έκαμνε κανένα θαύμα γιά χάρι του.

Άλλά τότε συνέβη κάτι πού άποδεικνίει ίσαμε πούό σημείο ειχε άνάγκη ό φανατισμός τών όπαδών του. Ένας μαθητής τού Σαβοναρόλε, ό Δομινικός Μπονβιτίνι έδήςωσε ότι ήταν έτοιμος νά ριφθί στή φωτιά μαζί με τόν Φραγκισκανό αντίπαλο τού δασκάλου του. Έκείνος άρνήθηκε, διότι ό έθελούστος αυτό ταπεινωτικό γιά τόν έαυτό του. Εύθύς άμέσως όμως ένας Φραγκισκανός μοναχός, ό Ροβιντέλλι, προσφέρθηκε κ' αυτός με τή σειρά τόν νά πάη στή φωτιά, στή θέση τού δικού του διδασκάλου.

Ο λαός τής Φλωρεντίας ειχε πειά φανατισθή και ή προσπάθεια τών αρχών νά έμποδίσουν αυτή τήν τρέλλα έπήγαν χαμένες έμπρός στό φανατισμό τού πλήθους. Και τήν ώρισημένη ήμέρα στή μεγαλύτερη πλατεία τής πόλεως έστίχθηκε μιά μεγάλη φωτιά. Πλήθος άπειρο ειχε συγκεντρωθή τριγύρω. Και σέ λίγη παρουσιάσθηκαν οι Δομινικανοί με τό Σαβοναρόλε και τόν πιστό μαθητή του Μπονβιτίνι και οι Φραγκισκανοί με τόν πάτερ Φραγκίσκο και τόν Ροβιντέλλι.

Πρώτος έτοιμάσθηκε ν' άνεβή στή φωτιά ό Μπονβιτίνι. Ο Σαβοναρόλε τού έδωσε τήν τελευταία ελογία. Και ό ίδιος καταλάβαινε σέ πούό τραγικό σημείο ειχαν φθάση τά πράγματα έξε αίτίας του, άλλα έμπρός στήν αίτήτηση τού λαού δεν μπορούσε πειά ν' αντίσταθί. Έκείνη όμως τή στιγμή μιά φιλονικία άρχισε ανάμεσα στούς Φραγκισκανούς και τούς Δομινικανούς. Οι Φραγκισκανοί παρετήρησαν ότι ό Μπονβιτίνι ειχε έπάνω τόν ένα σταυρό με τίμιο ξύλο. Και έβραλαν τics φωνές. Δεν ήτανε οσαστό αυτό... Διότι έτσι έβραλαν σέ δύσκολη θέση τό θεό... Έπρεπε ν' άνεβουν στήν φωτιά, χωρίς άλλη προστασία έξω από τήν αγνόητη τής ψυχής τους και τήν ορθότητα τών δοξασιών τους.

Τό πλήθος έβρηκε οσαστή αυτήν τήν άποψη και οι Δομινικανοί αναγκάσθηκαν νά ύποχωρήσουν. Πέρασε όμως άρκετή ώρα στό μεταξύ και τότε κάτι τό αναπάντεχο συνέβη. Ο Φλωρεντινός ήλιος έλαμπε ίσαμε εκείνη τή στιγμή σ' έναν όλογόλινο και κατακάθαρων οσρανό. Άέρας δεν ύπήρχε, και ή φλόγη τής πυράς άνέβαιναν όλοία πρός τά έπάνω... Έξαφν όμως τά σύννεφα έσοριάσθηκαν κάτωμαρα, άστρατες αλλάξωσαν τόν οσρανό, πού έσοκείναισε και ή μόρα εξέσπασε τρομερή. Η δυνατή βροχή έσβωσε μέσα σέ λίγα λεπτά τή μεγάλην πυρά.

Τι συνέβη τότε ; Τό πλήθος, αυτό τό άστατο φλωρεντινό πλήθος, άλλαξε άμέσως μυιά. Φωνές άρχισαν νά άκούονταν έδώ κ' εκεί :

— Οι Δομινικανοί μιά ένέπαιξαν !... Άπέγγον τή δοκιμασία... Έχασαν έξεπίτηδες τήν ώρα —γιατι ήξευραν πώς θά έβροχε... Εινε μάγοι !...

Ο Σαβοναρόλε έφυγε από τήν πλατεία με τούς μαθητάς του, χωρίς νά τούς περιάξη κανείς, άλλ' από κείνη τήν ήμέρα τό γόητρο του άρχισε νά ξεπέφτει και ή αίγλη του νά σοκωνιούθι. Οι έθροί του επλήθυναν και τού άρχισαν έναν συστηματικό πόλεμο. Οι άνθρωποι τού Πάπα και οι άνθρωποι τών Μεδίκων τόν διέσκαπταν

Ο Σαβοναρόλε (Παλιή ελουργραφία)

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Από τα σατυρικά φύλλα διου του κόσμου

Η γυναίκες ξετρελαίνουν τους άνδρες που δεν αγαπούν, και ξετρελαίνονται από εκείνους του αγαπάνε...

Η Κυρία: Κότταξε, καλέ, τι ύμωφα εντε αυτά τὰ πουλάκια !.. Ο Κύριος: Ναί, εντε χαριτωμένα ! Αλλά τι κριμα νά τὰ κλείουν στο κλουβί !..

Η Κυρία: Έχτες δίκρη... Θά ήταν τόσο άφρατο... επάνω σ' ένα καπέλλο !..

- Ο καθηγητής στον εξεταζόμενο μαθητή:
- Τι εντε «δίποδον»;
- Ένα ζώο με δύο πόδια. Παραδείγματος χάριν μιὰ κόττα.
- Και «τετραπόδο»;
- Ένα ζώο με τέσσερα πόδια. Παραδείγματος χάριν... δυο κόττες...

Στο μάθημα της Ίερως Ιστορίας:
- Για τές μου, μικρό, σέ παρακαλώ, τι έκαναν οι Έβραιοι άμα βγήκαν από την Έρυθρά θάλασσα;
- Κάθησαν νά στεγνώσουν !..

Ο καταστηματούχος στον άπουσίασαντα υπάλληλό του:
- Έσύ μου έλεγες ότι ήσουν τόσο άφορτος ώστε λίγο έλειψε νά πεθάνης, κί' όμως προχτές σέ συνάντησα στο δρόμο.
- Πράγματι. Πήγαινα νά... καλέσω τó γιατρό.

- Θέλω ν' άφισω την Έλσα, μα δεν έχω τó θάρρος.
- Γιατί;
- Γιατί με άπειλει πώς θ' αυτοκτονήη.
- Δεν βαρύνεσαι ! Όλες τά ίδια λένε.
- Μπά, αυτή μου τó λέει κάθε ήμερα, πώς άν την άφισω, θά πέση...
- Στα άδερτα του Ήλεκτρικού;
- Όχι, στην... άγκυλιά του Φοιτέ !..

Ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού λέγει στον φίλο του:
- Άποφάσισα, ξερέεις, νά με ε γ α λ ώσω τó στο σπίτι μου. Θά τού κάνω άλλα τόσα δωμάτια.

- Πόσα πατώματα προσθέτεις; Ένα ή δύο;
- Δεν προσθέτω κανένα πάτωμα.
- Μά τότε, πώς τó μεγαλώνεις;
- Άπλούστατα, χωρίς κανέ δωμάτιο σέ δύο !..

- Είσαι ó πρώτος μου έρωτας.
- Ό ποστέω.
- Κ' είσαι άκόμη ó πρώτος που τó πιστεύεις !

- Ήλθα κυρία, νά κουρδίσω τó πιάνο.
- Μά δεν σάς προσεκάλεσα, κυρίε.
- Σεις όχι, με προσεκάλεσαν όμως οι γείτονές σας.

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

καθημερινά στη συνείδηση του λαού.

Οι φίλοι του Σαβναρόλε, βλέποντας έτσι τὰ πράγματα, του εούστησαν νά παρουσιασθή και νά δημηγή εμπρός στον κόσμο. Έβλεπαν ότι τὰ προφητικά του λόγια θά μπορούσαν νά ξαναφέρουν στις ψυχές την παλιά ανάγκη που αισθανότανε γι' αυτόν δόλοκληρη ή Φλωρεντία. Ο Σαβναρόλε δέχτηκε και μιὰ Κυριακή παρουσιάστηκε στον αβλόγητο μιὰς εκκλησίας. Αλλά τó κακό είχε προχωρήσει πια πάρα πολύ. Τό πλήθος τόν άπεδοκίμασε:

Κάτω ó αρετικός, όπου τó άφορισμένος, ó ψευτοπροφήτης. Αυτό ήταν όλο... Τήν επομένη ó λαός ήταν εξαγριωμένος. Διαδηλώσεις μεγάλες άρχισαν στους δρόμους και φωνές άκούγοντανε από παντού:
- Στη φωτιά, στη φωτιά ó τρισκαράτος !
Και τότε ένα μπουλούκι κόσμο άφησε τó κελλί του Σαβναρόλε, τόν άρπαξε και τόν δόρησεν στην πλατεία. Μιά τεράστια πυρά άναψαν εκεί. Τόν άνέβασαν επάνω και ó Σαβναρόλε πέρασε όπως και έζησε, με τά μάτια καρφωμένα στον οδραν, τόσο άποσπασμένος από τά επίγεια, ώστε οι πόνοι που έννοιασθε δεν μπορούσαν νά βγάλουν οδτε μιὰ κραυγή από τó στήθος του. Και εκεί που τόν έζωναν ή φλόγες, ένόμιζε πώς άκουε τόν ιερό ήμνο που έρχοντανε από τις πόρτες του παραδείσου, που άνοιγαν γι' αυτόν...
Οι Φλωρεντινοί διηγούντανε ότι άκριβώς ένα χρόνο άργότερα, στην ίδια πλατεία, στην ίδια θέση όπου είχαν στήση άλλοτε την πυρά, κάποιο άφορτο χέρι είχε άφήσει μιὰ νύχτα έναν τεράστιο σωρό από λουλούδια. Δεν μπορούσαν όμως νά βεβαιώσουν άν πράγματι ó Θεός έκανε κανένα θαύμα γιά χάρη του ή άν τβάλε άνθρωπος...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ

ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΑΙ ΤΗΣ Κ. ΜΠΩΡΝΑΙ

Η θεραπευτική δύναμις του Καζότ. Τό μαρτύριο της κ. Μπωρναί. Νύχτες φρίκης και τρόμου. Η πομπή των διαβόλων. Τά βασιανιάρηκ. Όπου επεμβαίνει ó Καζότ. Πώς τήν έθεράπευσε. Τά μετα τόν θάνατον του Καζότ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος μυστικογράφος Καζότ, ó συγγραφέης του Έρωτευμένου Διαβόλου, ó οποίος μεταφράσθη και έλληνιστί, έθεωρείτο στην εποχή του ως μάντης και μάγος ! Εκτός αυτού όμως ó Καζότ ήταν περιφημος στους συγχρόνους του και γιά την θεραπευτική του δύναμη. Χωρίς σ' αυτή είχε γιαιρέσει πολλούς άνθρώπους πάσχοντα από ψυχικά νοσήματα. Τους έθεράπευσε δε έγγίζοντας τους άπλώς και ψυθιρίζοντας ακατάληπτα και μετροδμημένα λόγια. Τό κατωτέρω ανέκδοτο μάς δείχνει τήν θεραπευτική δύναμη του Καζότ, ή όποια έξηγηται σήμερα διά της ύποβολής.

Η κ. Μπωρναί, ή σύζυγος του στρατηγού Μπωρναί, προσβληθείσα έξαφνα από νευρασθένεια, έπέφερε φρικτά από εφιάλτες, εφιάλτες τρομακτικούς και άνατριχιαστικούς, οι όποιοι δεν τήν άφηναν πλέον νά ησυχάση.

Ο συνήτης, ó καθεβραδυνός εφιάλτης της κ. Μπωρναί ήταν ó έξης:

Μόλις ή καμαριέρες της έφεγαν από την κρεββατοκάμαρά της, ή κ. Μπωρναί καταλαμβάνετο από ένα φρικτά καταθλιπτικό αίσθημα άγωνίας... Χτυπούσε τότε άμέσως τó κουδούνι, μα παραδόξως κανείς δεν τó άκουε, κανείς δεν έπρεχε τότε της. Αβίό, φυσικά, μεγάλουν την άγωνία της... Άνοιγε κοντά τις κουρτίνες του κρεββατιού της γιά ν' αναπνεύσει, μα άμέσως καταλαμβάνετο από την έξη ψευδαισθήσι:

Τής φαινόταν πώς έβλεπε μιὰ τεράστια φωτιά στο τζάκι της κάμαράς της Συγχρόνως έβλεπε να ανοίγεται διάπλατα ή πόρτα ενός μικρού σαλονιού που βρισκονταν πάλι στον κοτώνα της. Άπ' τó σαλόνι αυτό έφτανε σ' αυτή τής έντελέως ευδιάκριτα ένα διαρκές ν' έντυριστικό βήξιμο μικρού παιδιού !..

Τέλος, από τήν άνοιχτή πόρτα τού μικρού σαλονιού, άρχιζαν νά μπαίνουν στην κρεββατοκάμαρά της διάφορα παράξενα πρόσωπα ! Πρώτη, έκανε την εμφάνισή της μιὰ πανύψηλη γυναίκα, ντυμένη με κουράβια και με δυο κερατάκια, στο τυλιγμένο μέσα σ' ένα βρώμικο σαλι, κεφάλι της ! Η άποσιςα στη μορφή αυτή γυναίκα, προχωρούσε κατ' ευθείαν προς τó τζάκι και χωρίς νά δώσει καμιά προσοχή στην κυρία Μπωρναί, άρχισε ν' άνασκαλεύη τά έπιτα της φωτιάς. Έν τώ μεταξύ, τó δωμάτιο γέμισε άσφυκτικά από διάφορα άλλα τερατώδη όντα, με σατανικές κι' άλλοκοτες μορφές !

Σ' όλο αυτό τó διάστημα δεν έπαυε ν' άκουγεται ó βήγας τού μικρού παιδιού άπ' τó σαλονάκι. Τέλος εμφανίζονταν και τó παιδί αυτό, τó όποιο ήταν ένα φρικάλιο τήν ύψη μορφή και τó όποιον ώδηγούσε, με μεγάλη προσοχή, μιὰ δόλοκληρη πομπή διαβόλων. Έχοντας έπί κεφαλής τόν άρχισαντά, ó όποιος, παραδόξως, έμοιαζε στο πρόσωπο με τήν... πεθερά της κυρίας Μπωρναί !..

Από τή στιγμή εκείνη άρχισε τó μεγαλειότερο βασιανιάρηκ της δυστυχισμένης κ. Μπωρναί. Οι διαβόλοι ώρμησαν έναντίον της, τήν άποσπείσαν βάνασα από τó κρεββάτι της, τής έρριξαν διά τής βίος μες στο στόμα διάφορες ακάθαρτες τροφές, τήν άνάγκριζαν νά πηή μέσα από ένα χωνί, πολλές δκάδες νερό και τέλος την έρριχναν στη φωτιά, όπου τήν άφιναν νά... ψήνεται όλη τή νύχτα...

Μόλις, έννοείται, άρχισε νά ξεμερώνει, όλ' αυτά έξηφανίζοντο, κ' ή κ. Μπωρναί άντελαμβάνετο ότι είχε πείσι όθμα ψευδαισθήσεων.

Μόλις ó Καζότ έλημποροφήθη τής άσθενείας τής κ. Μπωρναί, έσπευσε νά τήν έπισκεφθή και άνέλαβε νά τήν θεράπευση αυθημερόν και τó έπέτυχε.

Γιά τήν θεραπεία της δεν μεταχειρίστηκε κανένα άπολύτως γαιρικό. Άπλοσε μόνον τά χέρια του πάνω από τó κεφάλι της και κυττάζοντας τήν στα μάτια, άρχισε νά ψυθιρίζη ακατάληπτες λέξεις και φράσεις ! Και όμως, έφτασε αυτό γιά νά γίνη άμέσως καλά ή άτυχής κυρία, ή όποια δεν έναειδε πλέον τόν τρομερόν εφιάλτην. Η θεραπεία της όμως δεν κράτησε παρά μέχρι τού θανάτου τού σωτήρα της.

Μετά τόν θάνατον του Καζότ, ή κ. Μπωρναί, ξανάρχισε νά βλέπει διάφορους εφιάλτες και γι' αυτό, κ' όταν άκόμη έννε αυτοκράτειρα—ώς γνωστόν ή κ. Μπωρναί ήταν κατόν σύζυγος τού Ναπολέοντος—δεν έπευρε ποτέ στο κρεββάτι της, άλλα ξεαλωνόταν και κοιμόταν σέ μιὰ πολυθρόνα !

Η κ. Μπωρναί